

Figueras, 29 d'Abril del 1935

styl·lus

Curs II

ORGAN ESTUDIANTIL

R. Mantua

SUMARI:

Alumnes i ex-alumnes de l'Institut de Figueres:—La nina de drap, per M. Casals Coldecarrera.—Programa de la III Festa de l'Estudiant.—Els restes fòssils del castell de Figueres, per J. Lluís Escassi.—El Caballero de Eon, per Ramón Ferrán.—El meu primer dia d'Estudiant, per J. Pallac. — Jocs Florals Estudiantils.

STYL-LUS

Curs II

Organ Estudiantil

N.º 9

Alumnes i ex-Alumnes de l'Institut de Figueres

EN record de les bones estones passades en els nostres claustres, en record de les hores dolces de juvenesa, ajuntem-nos i coo- perem a l'obra empresa per l'Associació.

Es un fet demostrat que si una societat no té fons material, de poc li serveix el tenir un bonic programa a complir. Ha sigut per això el que ha decidit a la Junta a fer cotitzar per assistir a la Festa.

Quan més socis siguem, millor podrà portar a cap l'Associació el seu programa; i penseu que es tenen de pagar beques; penseu en els gastos inherents a aquesta festa; penseu amb l'ajuda material que necessita el nostre Institut i que no pot aconseguir del Ministeri perquè són molts els que demanen i molt poc el capital a repartir.

No penseu que aquest és el crit d'agonia d'una institució que mor, no; és el crit de reacció davant les necessitats esdevingudes.

La nina de drap

*Jo tinc una nina rossa
daurada com un fil d'or,
que n'és de dolça i xamosa
aquesta nineta rossa,
daurada com un fil d'or.*

*Té uns ulls blaus de meravella
que a meravella sospiren,
té unes galtes de rosella,
amb uns llavis de poncella
que a mi em captiven.*

*Jo estimo i no sé per què
son mirar immaculat,
el dolç mirar que ella té
aquesta nina de drap.*

M. CASALS COLLDECARRERA.

L'Associació d'Alumnes i ex-Alumnes de l'Institut "RAMON MUNTANER"

ofereix una vetllada artística amb motiu de la **Fde l'Estudiant**, el dia 29 d'Abril de 1935,
a les deu del vespre, al **TEATRE MUNICIPAL de Figueres**

ORDRE DE L'ESPECTACLE

Primer: Recital de poesies. Carolina Juandó recitarà: "La Casa" d'Emilia Bernal i "La siega" de Rosa Deulofeu: "Diàleg entre la Vida i l'Esperit" d'Emilia Bernal i "La mort de l'Escolà" de Mossèn Cinto Verdaguer.—Josep Lluís Escassi: "Romero" de León Felipe i "Mig el Camborio" de Frederic Garcia Lorca.

Després: La comèdia en tres actes, **El Malal·maginari** de Molière

Representada per primera vegada al Teatre de Royal, de París, el dia 10 de febrer de 1673

Versió catalana de JOSEP CR

PERSONATGES LA COMÈDIA

Argan, malalt imaginari	Joaquim Vila	El Senyor Diafoirus, metge	Andreu Guerra
Belina, segona dona d'Argan	Rosa Huerta	Tomàs Diafoirus, fill seu i pretendent d'Angelica	Josep Lluís Escassi
Angelina, filla d'Argan i enamorada de Cleant.	Assumpció Ordis	El Senyor Purgem, metge d'Argan	Josep Coromines
Lluïseta, filla d'Argan i germana d'Angelica	Rosa Deulofeu	El Senyor Olorà, apotecari	Tomàs Jordà
Beralt, germà d'Argan	Miquel Casals	El Senyor Bonafé, notari	Grau Carcabilla
Cleant, enamorat d'Angelica	Xavier Rocalba	Coneta, serventa	Carolina Juandó

Director d'Escena: Senyor JOAQUIM CRUMOLS   Traducció: RAMON FERRER i AGUSTÍ ORDIS   Director: LLUIS MARTÍN   Escena a París   Epoca: La de la seva primera representació

PREUS: Butaques i circulars de pati, 1'50 pessetes.—Llotges de pati amb sis seients, 2'00.—Llotges del primer pis amb sis seients, 9'00.—Llotges del segon pis amb sis seients, 2'00.—Entrada General, 0'50 (Impost incluit).

Per a reservar llocs, dirigir-se al **Tresorer de l'Associació: RICARD MARTIN, Rambla, 11**

Els restes fòssils del castell de Figueres

Darrera el castell, en el terreny anomenat Basses dels terrissers hi ha una roca calça recoberta per una capa de matèria orgànica procedent de la putrefacció de diverses capes d'algues.

En aquesta roca es troben restes d'Ammonites, animal de l'ordre dels Ammonitids que té forma d'espiral i que es divideix en varis compartiments i solament en l'últim vivia l'animal; aquesta espècie d'animals apareixen en el Juràssic, extingint-se amb el Cretacic.

També s'hi troben Belemnites de forma cilíndrica-cònica. El que es troba és l'òs interior d'un Cefalopod i complia la mateixa funció que l'òs de sèpia que avui dia es troben per les platges.

Més abundants encara que els Belemnites són els Pentacrinus, animal de l'ordre Crinoideus que té la forma d'una columna d'estrelles de cinc puntes, del que deriva el seu nom; aquest fòssil pertany al Triassic.

Seguint el camí de les Basses durant cinc cents metres més, arribem a una muntanyeta tota en forma de terrasses de les que antigament servien per aguantar les vinyes i en la segona i tercera d'aquestes terrasses s'hi troben gran quantitat de terebratules potents i en menys profusió rinchonelles.

Les terebratules són uns monomèrids bibalbs; com a característica tenen el posseir un foradet en l'extrem de la xarnela per el que sortia un múscul amb una ventosa que li servia per aguantar-se a les roques; aquest animal apareix en el Devònic i el seu màxim desenvolupament fou en el Cretacic.

El Decten és un Molusc també bibalb, les valves tenen el mateix aspecte ratllat a l'exterior que les curculles que es troben a la platja.

En menor escala, com hem dit, es troba la Rinchonella que té una forma més esfèrica que les demés i la vora exterior de les seves valves són ondulades amb tres ondulacions, cosa que li dóna aspecte de cor. També es troben venes que són Moluscs també estriats però al revés que el Pectenhoritzontalment, són rars.

Totes aquestes troballes donen a entendre que aquest terreny és terciari junt amb les margues i arenisques que s'hi troben.

J. LLUÍS ESCASSI.

EL CABALLERO DE EON

Este fué un diplomático francés, célebre por las discusiones que sobre su sexo motivó. A su muerte se pudo comprobar por la autopsia que pertenecía al sexo masculino.

Su nombre era Carlos de Beaumont de Eon, pero es conocido universalmente por el Caballero de Eon.

Cursó durante su primera juventud la abogacia y se inscribió en el foro de París ampliando en esta ciudad sus estudios, que ya de por sí eran muy profundos. Intercalando en sus estudios el deporte y el ejercicio, llegó a ser un temible esgrimista.

Sus aficiones a otras ciencias hicieron que abandonase su carrera por completo y se dedicó a escribir durante algún tiempo en l'«Année Littéraire» y a confeccionar obras sobre Economía Política.

Estos trabajos fueron la causa de que su autor influyese en el ánimo del príncipe de Conti, quien a su vez adivinando que el Caballero de Eon era el hombre que necesitaba dadas sus condiciones de inteligencia y acción unidas a un espíritu no muy escrupuloso, decidió influir en el ánimo de Luís XV para que éste le tomase a su servicio como diplomático secreto. Aceptadas las proposiciones del príncipe de Conti por Luís XV, el Caballero de Eon empezó su misión marchándose a Rusia como Agregado de Embajada. Se presentó ante la zarina Isabel vestido de mujer entrando luego de haberla hablado, a su servicio como lectora particular. De este modo se pudo enterar de los secretos más importantes del reino.

Regresó a Francia para dar cuenta a las autoridades de su país de los resultados de su misión. El tiempo en que permaneció en su país no fué muy largo, ya que volvió a Rusia y se presentó ante la Zarina como hermano de su antigua lectora.

En 1760, fué nombrado en Francia capitán de dragones, distinguiéndose en repetidas ocasiones como buen militar.

Por efecto de una intriga de Madame de Pompadour, fué desterrado por el mismo Luís XV, marchándose a Inglaterra en donde permaneció hasta que murió aquel.

Al serle retirado el castigo por Luís XVI volvió a Francia conservando la costumbre de llevar el traje femenino hasta su muerte.

RAMÓN FERRÁN.

El meu primer dia d'Estudiant

La psicologia de l'estudiant és quelcom complicadíssim; i jo, per la circumstància excepcional d'haver entrat a l'Institut cap als 14 anys, vull fer-ne un tast als llegidors d'STYL·LUS per si algun es veu en cor de fer un llibre de psicologia que tractés precisament de la de l'estudiant.

Bé; el cas és que jo vaig entrar a l'Institut menjant peres. I encara que l'haver sentit com un estudiant deia a aquell que ven gelats que era un «nanci» perquè no solia fiar-n'hi un, em fes perdre una mica de «compostura», cert és, com he dit abans, que jo vaig entrar a l'Institut amb tota dignitat, mentre les meves mandíbules prensaven amb força els sucosos fruits. No havia pas fet mitja dotzena de passes quan la deixalla d'una de les peres, empesa per un moviment elegantíssim del meu braç esquerra va anar a rebotre amb fúria sobre la closca, força mal clenxinada d'un xicot que, mig assegut a terra, contemplava amb interès les evolucions d'una formiga. La víctima es va aixecar un xic més depressa del que jo hauria volgut, em va cercar amb els ulls, va comprovar d'una mirada la força dels meus bíceps, la meua altura i la meua amplada,—va evaluar tot això en menys de dos segons—la potència dels meus cops de puny, tornà a mirar-me, va sospirar i va sentar-se, concentrant altra vegada llur atenció en la formiga. Jo, tot envanit de la batalla, vaig anar a sentar-me sobre un pedrís, tornant a escampar el que quedava de les peres al meu entorn. De sobte, quelcom així com un cop, m'empenyé cap a terra. Es indubtable que, una vegada més, la llei de Newton es complí, però a mi va semblar-me que no era jo el que queia sobre la terra, sino que era ella la que s'aixecava per donar-me amb totes les seves forces una clatellada fenomenal. Sigui com sigui, el cop fóu de pronòstic i jo ja m'aixecava disposat a deixar anar la força dels meus punys sobre el primer cos sòlid que trobés, quan vaig veure'n precisament dos que reien junts la seva malifeta, realitzada també en societat. Vaig fer exactament els mateixos càlculs que la meua víctima anterior, sino que per

partida doble; el meu cervell féu una regla de tres; el meu cos s'acabà d'aixecar, vaig riure, i ens posàrem a enraonar tots tres, els agressors i jo.

Per bé que les dues experiències eren ja interessants, encara me'n mancava una altra de grossa i que goso calificar de terrible. Heu's ací que de sobte es va sentir una remor, quelcom així com un tro, llarg i amb molts desafinaments, i vaig veure una onada de gent que sortint d'una de les aules, s'acostava cap a nosaltres. Anava a arrencar-me a córrer quan un dels que jo enraonava m'agafà i em digué: «No tinguis por, són els de sext».

Jo els vaig mirar, extranyat de què poguessin soportar aquella manera de cantar tan horrible i els seus ulls m'ho varen explicar tot. Expressava, barrejat, una forta dosis de resignació a la voluntat d'aquells que tenien, junt amb una mena de compassió per aquells éssers que cantaven tant malament. Però encara em mancava quelcom més.

Els de sext, com els anomenaven els dos meus estimats amics i agressors s'acabaren d'acostar i jo vaig presenciar una extranya cerimònia. En efecte; mentre en Casals, adoptant les postures d'una damisella del segle divuit, donava la mà a en Martin perquè li fes un petó, i aquest li mossegava un dit, en Vila i dos més arreplegaren a un dels meus companys, el posaren damunt un pedrís, i, tot cantant—malament i desafinant—cants que jo vaig conceptuar de guerrers, es dedicaren a l'eufòrica i lloable tasca de *prensar-lo*, que deien ells. apretant amb totes les seves forces. Jo no vaig poder resistir més. Esglaiat, vaig retirar-me, procurant no trepitjar a ningú, i vos asseguro que quan els meus peus es varen trobar al carrer, els pulmons se m'aixamplaren i vaig respirar.

Res més; jo no sé si el futur cronista dels fets estudiantils jutjarà aquests com a dignes d'ésser relatats, però sí us puc assegurar que el meu pobre cos va dormir molt planer, reposant de les passades trifulgues i recobrant energies per l'endemà.

J. PALLAC.

Visat per la censura

Jocs Florals Estudiantils

que tindran lloc en les properes

Fires i Festes de Maig

en el

TEATRE MUNICIPAL

amb assistència del

Sr. Rector

de la Universitat

de Barcelona

Data: 7 de Maig a les 5 de la tarda